

Robbie krijgt toch een vriendje

door

CO VAN DER STEEN-PIJPERS

ROBBIE
KRIJGT TOCH EEN
VRIENDJE

CO VAN DER STEEN - PIJPERS

Met tekeningen van Anny Rot

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I. ROBBIE GAAT VERHUIZEN

Met z'n drieën zitten ze om de tafel: vader, moeder en Robbie. Jetje heeft al vooruit gegeten en doet haar middagslaapje. Robbie praat honderd uit over school, over de kinderen in de klas en over Frans, z'n vriendje. Moeder moet hem nu en dan vermanen om ook te eten, anders moet hij z'n bord mee naar school nemen. Zouden ze even lachen als hij met z'n prakje boerenkool de klas inkwam! Drie minuten lang houdt Robbie z'n mond. Maar dan ziet hij opeens, dat de boekenkast leeg is. „Moeder, waarom is dat? Waar zijn de boeken? Zijn ze verkocht?”

Vader en moeder kijken elkaar lachend aan. „Zullen we het hem maar vertellen? Hij is al zo groot!”

Robbie staat half naast z'n stoel. Wat doet moeder geheimzinnig! „Krijgen we een nieuwe boekenkast?”

„Eerst je bord leeg,” zegt vader, „dan mag je het weten.”

In een ogenblik is Robbie klaar en kijkt vader vol verwachting aan. En dan zegt vader: „De boekenkast gaat niet weg. En de boeken zijn ook niet verkocht. We gaan . . . verhuizen!”

Robbie moet hier even over nadenken. 't Is zó onverwacht!

„In . . . in een ander huis wonen?” vraagt hij dan.

„Ja,” knikt moeder, „in een ander huis, in een andere straat en in een ander dorp, heel ver weg. We moeten wel twee uur in de trein zitten. Of in een auto, want heel misschien mogen we meerijden met de verhuiswagen.”

Robbie praat altijd veel, maar nu staat z'n mond geen ogenblik stil. Hij gunt vader en moeder haast geen tijd om te antwoorden, zo veel en zo vlug vraagt hij. Toch komt hij te weten dat het nieuwe huis groter is en dat hij een eigen kamertje krijgt. En er is telefoon, en ze gaan al heel gauw!

Vol trots vertelt hij het 's middags aan Frans en aan meneer op school. In de dagen die komen, helpt hij ijverig inpakken. Hij vindt alles fijn en hij kan de dag van de verhuizing haast niet afwachten. Moeder en Jetje gaan met de trein. Maar vader en hij mogen in de hoge cabine van de verhuiswagen zitten.

Ze vertrekken al heel vroeg. Robbie zwaait naar de burens, en naar

Frans, die expres gekomen is om hem gedag te zeggen. Hij zwaait naar de lege school als ze voorbijrijden, en hij is alleen maar blij. 's Avonds, in z'n eigen kamertje, waar alles zo vreemd is, voelt hij zich toch wel een beetje alleen. 't Lijkt hier veel donkerder dan in het andere huis, en hij mist de zachte geluidjes die Jetje in haar slaap maakte. Jetje heeft nu ook een eigen kamertje, aan de andere kant van de gang.

En morgen . . . morgen moet hij naar een vreemde school. Naar een vreemde meneer en vreemde kinderen. Zonder Frans! Eerst zag hij alleen de prettige dingen van de verhuizing. Maar nu, nu was hij eigenlijk liever gebleven in hun dorp, waar alles zo bekend was, en zo veilig. Door de muur dringen vreemde geluiden. Is dat nu bij hen, of bij de burenen?

Jetje is pas twee jaar. Ze zou niets voor hem kunnen doen als er iets gebeurde. En toch zou het prettig zijn als haar ledikantje op zijn kamer stond.

't Is heel laat als hij inslaapt en hij droomt van een grote auto die vlak achter hem rijdt.

2. DE NIEUWE SCHOOL

„Dag moeder!”

„Dag manneke! Je weet de weg wel alleen, hè? Ik moet bij Jetje blijven!”

Robbie knikt. De school is dichtbij. Gisteren is hij er met vader langs gewandeld. De straat uit, een hoek om naar links en dan nog een eindje rechtrit. Hij hoeft niet eens over te steken. 't Is allemaal even makkelijk. En toch voelt Robbie zich niet op z'n gemak. Z'n hartje bonst. Z'n mond is droog, en hij kijkt wel tien keer om naar moeder, die voor het raam staat met Jetje op haar arm. Hij wil ook niet vragen of moeder hem tòch wegbrengt. Jetje zou best in het wagentje kunnen. Hij wil niet kinderachtig zijn, maar 't is zo akelig, alleen. Had hij nu maar een vriendje! Hij mist Frans zo. Ze gingen altijd overal samen naar toe.

Op 't schoolplein staat hij een beetje apart en kijkt naar de joelende en spelende kinderen. Als de bel gaat en hij met de anderen mee naar binnen schuift, trillen z'n benen.

In de lange gang zijn een heleboel deuren met nummers erop. Nu kan hij makkelijk de klas vinden waar hij zijn moet.

Op de drempel blijft hij staan. 't Liefst zou hij zich omkeren en heel hard naar huis hollen, naar moeder en Jetje. Maar hij durft niet terug. En hij durft ook niet verder. Kinderen dringen langs hem heen naar hun plaats. Ze kijken naar hem met nieuwsgierige ogen. Nu moest er één zijn die hem kende. Eén die riep: „Ha, die Rob! Kom je naast me zitten?” Een vriendje, zoals Frans! Met z'n ogen open en z'n handen slap langs z'n lijf bidt Robbie: „Here Jezus, maak alstublieft dat ik een vriendje krijg!”

Een lange meneer is bezig een versje op het bord te schrijven. Het is een kerstversje.

Heiland, Christus, aller Heer,
die voor mensen daalde neer,
opdat zij, van zonden rein,
weer Gods kind'ren zouden zijn.

Robbie is een klein beetje opgelucht. Misschien zijn ze in deze klas veel verder dan op de vorige school. Taal haalt hij wel in, rekenen vast niet, dat is zo moeilijk. Maar dit vers kent hij tenminste. Hij kent er zelfs de tweede stem van!

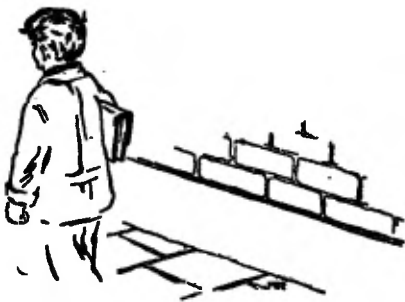
Meneer is klaar en keert zich om. Meteen ziet hij Robbie staan in de deuropening. „Ha, daar hebben we de nieuweling. Ik heb al gehoord dat je komen zou. Kom maar eens hier!”

Aarzelend loopt Robbie naar voren en legt zijn hand in de grote hand van meneer.

„Ik ben blij dat je gekomen bent,” gaat meneer verder. „Zie je, er is een jongen die altijd alleen moet zitten. Niks gezellig. Daar kun jij nu fijn naast. Kijk, hij zit op de derde bank en hij heet Wim Mulder. Hoe heet jij?”

„Robbie Schaap!”

Robbie zegt het met duidelijke stem. Z'n bangheid verdwijnt

steeds meer. Hij is al een beetje blij! Deze meneer is net zo aardig als die op de vorige school. Maar z'n blijheid is meteen weer verdwenen. Want plotseling klinkt door de klas het geblaas van een schaap. „Bèèè!” 't Is net echt!

Robbie wordt vuurrood. Hij begrijpt direct dat een van de kinderen dat doet omdat hij Schaap heet. En als er een zacht gegriemel door de rijen gaat, weet hij zich geen raad meer. Hij zou wel willen wegkruipen, zó schaamt hij zich. Is dat nu zo gek als je Schaap heet? In hun eigen dorp had je Gerrit Schaap, en Janneke Schaap, en niemand lachte erom.

't Is gauw weer stil, want meneer kijkt met donkere ogen de klas rond. „Wie deed dat?”

Achteraan gaat een vinger omhoog. Een dikke jongen met een blonde krullebol is de schuldige.

„Zo, Wouter, was jij zo grappig! Weet je wel, dat je heel erg onbeleefd was tegen onze nieuwe gast? Misschien vond jij het aardig, maar ik niet. Je moet om twaalf uur maar een poosje blijven. Dan kun je er eens over nadenken. Robbie, jongen, trek je er niets van aan, hoor! Hoe je heet, dat is niet belangrijk, maar hoe je bent! Of je eerlijk bent en behulpzaam. En wat ze over je naam zeggen, nou, leg dat rustig naast je neer. Dat heb ik ook altijd gedaan. Weet je hoe ik heet? Hamer! En dan zeiden ze altijd: „Hamer, sla d'r maar flink op los!” Nou, dan lach je maar een beetje en ze houden vanzelf op. Moet jij ook doen, hoor! Afgesproken?”

Robbie knikt. Maar z'n ogen zijn vochtig en z'n benen trillen weer als hij naar z'n plaats loopt.

Nee, 't is toch geen fijne school.

3. 'T ZIJN TOCH VERVELENDE JONGENS

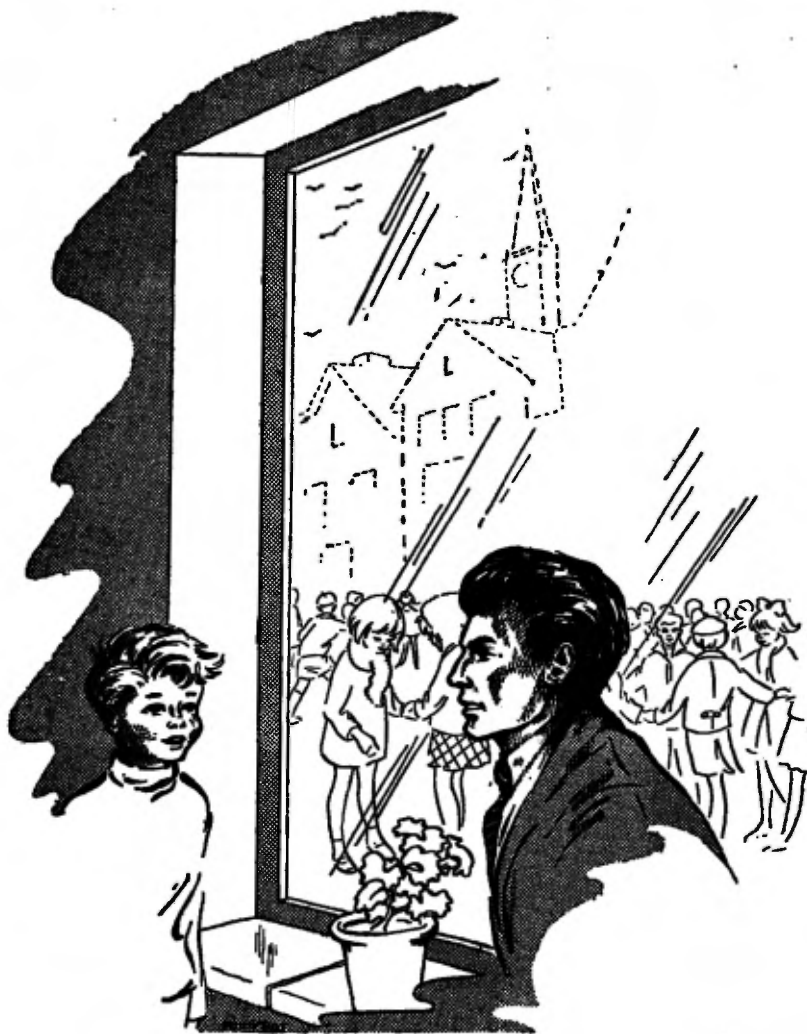
Bang dat hij geplaagd zal worden, probeert Robbie in het speelkwartier in de klas achter te blijven. Meneer Hamer merkt het wel. Hij heeft ook gezien dat Robbies lip nu en dan trilde. En hij heeft begrepen dat het nieuwe kereltje zich nog erg alleen voelt.

„Moet jij niet gaan spelen?” vraagt hij.

Robbie schudt z'n hoofd. „Ze schelden toch maar,” zucht hij.

„Nu moet je eens goed luisteren,” zegt meneer ernstig. „Wouter had dat

niet moeten zeggen, dat is waar. Maar hij zei het niet om te schelden. Hij zei het zonder erbij na te denken. 't Is heus een aardige jongen. Als je wilt, kan hij een fijne vriend voor je worden; hij woont dezelfde kant uit als jij. Maar dan moet jij geen boos gezicht blijven zetten. Weet je, Rob, die kleine dingen zijn eigenlijk de moeite niet

waard. Wat wèl de moeite waard is? Kijk eens naar 't bord! Heiland, Christus, aller Heer . . . Weet je Wie hier bedoeld wordt?"

Robbie knikt. „De Here Jezus.”

„Ja, en Hij daalde op de aarde neer, opdat wij, van zonden rein, weer Gods kind'ren zouden zijn. Gòds kind zijn, Rob! En dat mag zo maar. Je hoeft er niets voor te doen. 't Geeft niet hoe je eruit ziet. En ook niet hoe je heet. Je hoeft alleen maar te geloven in de Here Jezus. En als je daaraan denkt, dan kun je erom lachen dat een jongen per ongeluk één keer een schaap heeft nagedaan. En nu een poosje naar buiten, hoor! Dat is gezond!"

Diep in gedachten loopt Robbie over het speelplein. 't Is allemaal wel waar wat meneer zegt. Maar daarom is het nog niet makkelijk! 't Gaat niet om Wouter alléén! Alle kinderen in de klas hebben gehoord wat Wouter riep. En ze hebben hem uitgelachen! Als ze vechten willen, laat ze dan komen, hij lust ze! Maar voor uitlachen is hij bang. Dan weet je niet wat je zeggen moet en hoe je kijken moet. Dreigend kijkt hij rond of er soms iemand is die hem uitlachen wil. Bij het hek staat een troepje jongens luidruchtig te kwetteren. Wouter is er ook bij. Robbie aarzelt. Zal hij erlangs durven? Ze zien hem. Ze zeggen niets, kijken alleen maar. Ze mogen niet denken dat hij bang is! Driftig loopt hij tot vlak bij de jongens en . . . steekt z'n tong uit! Dan draait hij zich om en rent weg.

„Bèèè!" klinkt het achter hem. Zie je wel: ze zijn niet aardig. Wouter niet, en de anderen ook niet. En hij vergeet helemaal dat een jongen met een boos gezicht en een lange tong óók niet aardig is!

„Was 't fijn op school?" vraagt moeder.

„Nee," zegt Robbie, „'t is een akelige school en de kinderen zijn vervelend. Moeder, gaan we nooit meer terug naar ons eigen huis, en die andere school?"

Moeder glimlacht. „Dit is nu ons eigen huis," zegt ze. „Je moet natuurlijk nog een beetje wennen. Alles is zo vreemd. Maar je zult zien, over een poosje vind je 't hier zo fijn, dat je niet eens meer terug zou willen. Ga nog maar even met Jetje rijden!"

Robbie duwt het wandelwagentje naar buiten en moeder zet Jetje erin. Eigenlijk moet Jetje eten. Maar moeder laat ze expres nog even gaan. Dan zal Robbie z'n teleurstelling wel vergeten. Hij rijdt zo graag met z'n zusje!

Ook nu klaart z'n gezicht op als ze vrolijk „ta-ta" roept.

Opeens schiet hem iets te binnen. Jetje heet óók Schaap! Ze kunnen haar óók naroeppen! Als dat gebeurt, als die Wouter dat doet, dan zal hij hem slaan en trappen! Van z'n zusje blijven ze af!

4. RUZIE

Moeder had toch niet gelijk. Na een poosje vindt Robbie het nog even akelig op school. Meneer is aardig, en de sommen zijn niet te moeilijk. Maar die jongens! Eigenlijk doen ze niks. Ze schelden niet. En ze vechten ook niet. Maar als ze vrolijk over het speelplein draven, als ze handbal doen, of krijgertje, dan is er niet één die vraagt of hij mee wil doen. Ze laten hem altijd alleen. Hij weet niet dat z'n eigen boze gezicht daar de oorzaak van is, hij vindt dat het allemaal de schuld van Wouter is. Wouter is begonnen. En hij ziet Wouter haast de hele dag. In de klas, op het plein en onderweg naar huis. 't Is een vervelende jongen, en een dikkerd, en een opschepper! Ja, want hij loopt altijd met een grote boekentas. Dat is alleen om op te scheppen, want ze hoeven haast niks mee te nemen. Een psalmboekje, het rekenboekje met een schrift, en soms de atlas. Daar hoeft je heus niet zo'n deftige tas voor te hebben. Zolang Wouter op school is, zal het nooit fijn worden. Als ze in de klas kerstversjes zingen, bromt Robbie maar zo'n beetje mee. Want als je een hekel hebt aan een van de jongens, kun je niet echt zingen van het Kind in de kribbe. Op een keer gaan ze allebei naar huis, Robbie en Wouter. Robbie loopt op de stoep aan de ene kant van de straat en Wouter aan de overkant. 't Heeft gesneeuwd. De straat is schoongeveegd, maar aan de kanten liggen grote hopen sneeuw.

Robbie gluurt nu en dan naar Wouter. Hij is geen ruziemaker, echt niet. Maar als Wouter hem uitscheldt . . .

Wouter gluurt ook. Hij is óók geen ruziemaker. Maar als dat nieuwe kereltje vechten wil . . .

„Kijk vóór je!” roept Robbie opeens.

„Bèèè!” antwoordt Wouter.

En dan rent Robbie woedend de straat over. Hij rukt de mooie tas onder Wouters arm uit en smijt die boven op een sneeuwhoop.

„Dáár!” gilt hij, „daar! Haal 'm er zelf maar weer af, opschepper!” Wouter zegt niets. Hij doet ook niets. Hij loopt kalm door.

„Ik laat 'm staan, hoor!” schreeuwt Robbie.

Dan rent hij terug. Hij gaat langs een andere weg naar huis. Hij wil Wouter niet voorbij. En hij wil ook niet achter hem aan lopen. Op de sneeuwhoop staat verlaten een bruine boekentas.

5. WAAR IS DE TAS?

Om zes uur, als vader thuiskomt, gaan ze eten. Buiten is het donker. Maar binnen branden alle schemerlampen. Gezellig is dat, eten bij de schemerlampen. En dan straks nog even zingen bij het orgel. Dat is het fijnste uurtje van de dag, vindt Robbie. Jetje slaat kraaiend met haar lepel op de kinderstoel.

Robbie is stil vandaag. Hij heeft niet verteld wat er gebeurd is. Zou Wouter z'n tas nog meegenomen hebben?

Ring . . . ring . . . ring . . . De telefoon! Vader neemt hem aan. Grappig is dat, als je maar de ene helft van het gesprek hoort.

„Ja, meneer . . . Nee, meneer . . . 'k Weet er niets van . . . 'k Zal het vragen, wacht u even?

Robbie, hier is de vader van Wouter de Bruyn. Heb jij Wouters tas meegenomen?"

Robbie schrikt. „Nee, vader,” stottert hij.

„Maar je hebt hem afgepakt, zegt Wouter. Wat heb je er dan mee gedaan?"

„Op een sneeuwhoop gezet,” fluistert Robbie.

„En toen?" vraagt vader streng.

„Toen niks meer. Toen ben ik naar huis gegaan."

„Bent u daar nog, meneer De Bruyn? Ik zal hem dadelijk bij u sturen!"

Vader legt de haak neer.

„Heb jij zo maar de tas van een jongen in de sneeuw gelegd?" vraagt moeder. „Waar was dat voor?"

„Nou, hij roept altijd „bèèè" omdat ik Schaap heet. En hij wist best dat z'n tas daar stond. Ik heb nog heel hard geroepen. Ik . . . ik dacht dat hij hem later wel halen zou."

„Mooi is dat," bromt vader. „Die tas schijnt weg te zijn."

„Zat er veel in?" vraagt moeder bezorgd.

„Ja, z'n etui, wat boeken van school en z'n hele postzegelverzameling. Laat je bord maar staan en ga eerst die zaak in orde maken. Weet je die jongen te wonen?"

„De straat weet ik wel," zegt Robbie, „het nummer niet."

Vader zoekt het op in de telefoongids. „Nummer zeventien. Loop voor alle zekerheid eerst langs die sneeuwhoop. En dan ga je aan meneer De Bruyn vragen wat je verder doen moet!"

Huilend trekt Robbie z'n jas aan. O, hij durft niet! Die meneer zal boos zijn.

„Zou je niet meegaan?" vraagt moeder zacht aan vader. „'t Is al zo donker!"

„Nee," zegt vader beslist, „ik wil hem altijd helpen, dat weet je wel, maar dit moet hij zelf doen."

Even later loopt Robbie door de stille straten. De sneeuw maakt dat het niet zo erg donker is. Hij kan tenminste best zien dat er op de sneeuwhoop geen tas meer staat. En hij kan ook de nummers lezen in de straat waar Wouter woont. Bang drukt hij op het knopje van de bel en met kloppend hart wacht hij.

Meneer De Bruyn doet zelf open. „Kom maar binnen," zegt hij vriendelijk. „Heb je de tas meegebracht?"

„Nee, meneer," fluistert Robbie, „ik had de tas in de sneeuw gezet en nu is tie er niet meer. "

„Dat is niet zo mooi! Wacht, laten we even in de voorkamer gaan. Wouter, Wouter, kom jij er ook eens bij! Wat is er nu precies gebeurd?"

Samen vertellen ze het. Robbie merkt dat meneer niet eens boos is, en dat Wouter eerlijk zegt dat hij geplaagd heeft. Gelukkig!

„Kijk eens,” zegt meneer De Bruyn, „Wouter had niet mogen schelden en Robbie mocht niet zo driftig worden. Jullie hebben allebei schuld. Nu moeten jullie ook samen zorgen dat de tas weer terugkomt. En anders . . . samen betalen. Morgenmiddag is er geen school. Dan gaan jullie naar het politiebureau. We zullen hopen dat een eerlijk mens de tas gevonden heeft en bij de politie gebracht. En Wouter, jij mag niet meer plagen. Robbie heeft zijn naam niet zelf uitgevonden. En Robbie, jij niet zo gauw meer boos worden. Afgesproken?”

„Ja, vader!” „Ja, meneer!”

Robbie is bijna blij als hij weer naar huis gaat. Wat aardig van die meneer om helemaal niet boos te zijn. Misschien komt de tas wel terecht. En anders geeft ie z'n eigen postzegelverzameling, en al het geld uit z'n spaarpot. Hij weet nu dat hij verkeerd gedaan heeft. En hij wil het graag weer goedmaken.

6. ROBBIE HEEFT EEN VRIENDJE

De volgende middag gaan ze samen naar het politiebureau. Robbie zou het alleen niet goed durven. En Wouter ook niet. Daarom zijn ze blij dat ze elkaar hebben en ze praten druk over de school en over hun postzegels. Ze geloven steeds meer dat de tas wel bij de politie zal zijn. Als zij zo'n mooie tas vonden, zouden ze hem toch ook naar het bureau brengen.

Wouter vraagt het aan een agent die binnen bij een grote kachel zit. „Een tas? Ben jij die kwijt? Wat zat erin?”

Wouter noemt het allemaal op. Robbie staat er teleurgesteld bij. Als de tas er nu nog niet is, komt ie natuurlijk niet meer. Zo iets breng je toch direct weg als je eerlijk bent. En hij wil zo graag dat Wouter z'n tas weer terugkrijgt. Dat het helemaal goedkomt.

„Wat voor kleur had die tas?” wil de agent weten.

„Bruin!”

„En hoe heet jij?”

„Wouter de Bruyn. M'n naam staat op de atlas.”

„Ja,” zegt de agent, „dat klopt allemaal. Zo'n tas is vanmorgen hier gebracht. Maar hoe weet ik nu of jij echt Wouter de Bruyn bent?”

„Vraag het dan aan hem!” roept Wouter verontwaardigd, „ik jok toch zeker niet. Ik wist precies wat er in de tas zat. En ik heb driehonderd zesennegentig postzegels. Telt u ze maar na, als u me niet gelooft!”

De agent lacht. Hij duikt achter z'n bureau en brengt de tas te voorschijn. „Jij bent een slimmerd, hoor! Hier is tie!”

Robbie kan z'n ogen niet geloven. De tas is terecht! Hoera, de tas is terecht! En de agent heeft niet eens gevraagd hoe Wouter hem kwijt geraakt is!

Wouter bekijkt met een gelukkig gezicht z'n postzegels. 't Is haast niet te zeggen wie het meest in z'n schik is.

„Een klein meisje heeft de tas gebracht,” vertelt de agent. „Catrientje Vos. Ik heb haar adres opgeschreven. Jullie mogen haar wel even gaan bedanken. En in 't vervolg beter op je spullen passen, hoor!”

„Ja, meneer! Dag, meneer!”

Wouter heeft de tas en Robbie 't adres van Catrientje.

„Zullen we meteen gaan?” vraagt hij.

„Goed,” zegt Wouter. „Of nee, eerst even aan moeder vertellen dat de tas terecht is!”

Blij draven ze over de besneeuwde straten.

Er is nog iemand blij. Meneer Hamer! Hij ziet ze samen gaan: Wout en Robbie! Nu wordt het goed. Want straks is het Kerstfeest. En hoe kunnen ze het feest van Gods liefde en van vrede op aarde vieren als twee jongens in de klas elkaar niet kunnen uitstaan!

Mevrouw De Bruyn ziet al aan de gezichten van de jongens dat ze goed nieuws hebben.

„Gefeliciteerd, hoor!” zegt ze. „Zal ik thee voor jullie inschenken?”

„Liever straks. We gaan eerst naar Catrientje Vos. Die heeft de tas op het politiebureau gebracht. We moeten haar bedanken, heeft de agent gezegd.”

„Ja, natuurlijk! Eigenlijk moeten jullie iets voor haar kopen, iets moois, of iets lekkers. En dan zelf betalen.”

Wouter haalt dadelijk zijn spaarpot. „Een gulden, moeder, mag dat?”

„Nou, ik zou zeggen, ieder twee kwartjes. Als Robbies moeder het goedvindt tenminste. Ga 't eerst maar vragen. Jullie krijgen het nog druk!”

Ze hollen alweer. Eerst naar Robbies huis. Dan naar een lekkerswinkel, waar ze een geweldige plak chocolade kopen. Die brengen ze naar Catrientje.

En dan is er alwéér iemand blij. Tot slot gaan ze thee drinken bij Wouters moeder. Robbie heeft z'n postzegels meegenomen. Dicht bij elkaar zitten ze aan de grote tafel.

„Die kinderzegel van drie kun je wel van mij krijgen,” zegt Wouter, als hij een open plek in Robbies album ziet.

„Dan krijg jij van mij een zomerzegel van zeven,” zegt Robbie, „want die is bij jou beschadigd. Kijk maar, er is een hoekje af.” Tevreden ruilen en plakken ze.

Opeens zit Robbie stil. 't Is allemaal zo vanzelf gegaan. Ze hebben

alles samen gedaan. Wouter is bij hem geweest, en hij zit hier nu bij Wouter thuis. Hij merkt eigenlijk nu pas dat ze geen ruzie meer hebben. Wouter heeft niet geplaagd, en hij is helemaal niet meer boos op hem.

„Wouter,” vraagt hij aarzelend, „ben jij... zijn wij vriendjes?”
„Mij best,” zegt Wouter, „we moeten toch altijd dezelfde kant op!”
Nu heeft Robbie een vriendje!

't Is heel anders gegaan dan hij gedacht had, maar hij heeft tóch een vriendje! Hij loopt niet langer met een boos gezicht over het speelplein, maar hij speelt en joelt met de andere kinderen mee.

Hij gaat met Wouter naar school en naar huis.

En als ze repeteren voor het Kerstfeest, zingt hij eerbiedig mee:

Wat deed uit 's hemels zalen,
o Heer der heerlijkheên,
op aard' U nederdalen?
Uw grote liefd' alleen.

Meneer Hamer knikt tevreden.

Nu kunnen ze echt Kerstfeest vieren.